Nussbaum Mind

סימאס שעמעוודיגע באגריסונג

פארן עלטער 6-9
א מעשה און 9 אקטיוויטעטן

© 2026 Nussbaum Mind

סימאס שעמעוודיגע באגריסונג

סימא האט ליב צו קוקן פון דער זייט.

ביי מסיבות שטייט זי לעבן דער וואנט און קוקט ווי די אנדערע שפילן. ביי דער הפסקה זיצט זי לעבן דעם צוים און קוקט אויפן כאפ־שפיל. אין שול באהאלט זי זיך הינטער מאמיס רעקל ווען איינער באגריסט זי.

נישט ווייל זי וויל נישט רעדן. זי וויל יא. אבער די ווערטער בלייבן אלעמאל שטעקן ערגעץ צווישן איר הארץ און איר מויל.

זונטאג ציט זיך א נייע משפחה אריין אין דער שכנות. א מיידל בערך אין סימאס עלטער טראגט א קעסטל אויפן וועג צו דער טיר. זי האט טונקעלע געקרייזלטע האר און א העל־גרינעם רענצל.

סימא קוקט פון איר שלאפצימער־פענסטער.

העלא, טראכט זי. זי קען זיך פארשטעלן ווי זי זאגט עס. זי קען זיך פארשטעלן ווי זי גייט צו איר און ווינקט. אבער ביים טראכטן דערפון דרייט זיך איר בויך.

"פארוואס באגריסטו זי נישט?" פרעגט מאמי, וואס האט עס באמערקט.

"און אויב זי וועט מיך נישט ליב האבן?"

"און אויב יא?" זאגט מאמי.

סימא כאפט ארום אירע קני. "איך ווייס נישט וואס צו זאגן."

"לאמיר אנהייבן מיט עפעס קליין. אפשר זאגסטו נאר איין ווארט?"

"וועלכע ווארט?"

"העלא."

"מער נישט?"

"מער נישט. דערנאך וועסטו זען וואס פאסירט."

סימא חזרט עס איבער. "העלא," שעפשעט זי צום שפיגל. "העלא." זי זאגט עס מיט א הויכן קול, א נידעריגן קול און א שמייכלדיקן קול.

מאנטאג נאכמיטאג זעט זי דאס נייע מיידל זיצן אויף די טרעפ פאר איר הויז און מאלן אין א העפט. סימאס הארץ קלאפט. זי נעמט א טיפן אטעם און גייט ארויס פון דער טיר.

דאס מיידל קוקט ארויף.

"העלא," זאגט סימא. עס קומט ארויס מיט א דינעם קול.

"העלא!" זאגט דאס מיידל מיט א ברייטן שמייכל. "איך הייס גילה. איך האב זיך יעצט ארייינגעצויגן דא."

"איך הייס סימא."

א קורצע שטילקייט. סימא פארגעסט וואס זי וויל זאגן. זי קוקט אויפן העפט. "וואס מאלסטו?"

"א דראקאן," זאגט גילה און דרייט ארום דאס בלאט. ער איז גרין, מיט גרויסע פליגל און קליינע שפיצן אויפן רוקן. "ער הייסט פלאפי."

סימא גיגלט. "א דראקאן וואס הייסט פלאפי?"

"ער איז א זייער מילדער דראקאן. ער האט ליב מארשמעלאוס."

"איך האב אויך ליב מארשמעלאוס," זאגט סימא. זי איז איבערראשט צו הערן זיך רעדן.

"ווילסטו אויך מאלן איינעם?" פרעגט גילה.

סימא שאקלט מיטן קאפ. זי זעצט זיך אויפן טרעפל. גילה גיט איר א בלייפעדער, און זיי מאלן איינער לעבן דעם אנדערן. סימא מאלט א קליינעם פערפלען דראקאן מיט א געקרייזלטן עק און א בויך פול מיט פינטעלעך.

"ס'איז אזוי שיין!" זאגט גילה. "ווי הייסט ער?"

"פיקעלס."

"פלאפי און פיקעלס," זאגט גילה. "זיי וואלטן געווען די בעסטע חברים."

זיי מאלן ביז די זון גייט אונטער. ווען מאמי רופט סימא אריין צום נאכטמאל, ווינקט גילה. "וועלן מיר זיך זען מארגן?"

"יא," זאגט סימא.

דורכן גאנצן נאכטמאל קען סימא נישט אויפהערן צו שמייכלען. "ס'איז געווען נאר איין ווארט," זאגט זי.

"און דערנאך נאך איינס," זאגט מאמי.

דעם אנדערן טאג זעט סימא גילה ווארטן ביים באס־האלט. זי גייט גלייך צו איר און זאגט: "העלא!" דאס מאל איז איר קול העכער.

די ווערטער שטעקן שוין נישט אזוי פעסט. זיי זענען געווארן אביסל פרייער. זי שפירט זיך נאך אמאל שעמעוודיג, און דאס איז אין ארדענונג. אבער זי ווייסט שוין אז א קליינע באגריסונג קען זיין דער אנהייב פון עפעס גרויס.

פרייטאג בעט זי גילה צו קומען צו איר פארן שבת־מיטאגמאל. גילה זאגט יא. און זיי ברענגען ביידע דראקאנען צום טיש.